

mener, at den fastsatte Grænse, 114, i Virkeligheden er for lav. Men hvad enten man sætter en anden Grænse eller beholder den foreslaaede med et Spillerum mellem 114 og 118, vil Lagerejerne, Kornmodtageren, kunne gøre det Eksperiment, at han, naar han modtager lavvægtigt Korn, f. Eks. til 108, blander det med det mere sværvægtige, f. Eks. det, som vejer 118 — og der skal ikke meget til for at faa Korn, der vejer 118 Pund hollandsk —, og naar det saa blot alt sammen vejer 114, faar han fuld Betaling. Alt, hvad han har købt under 114, kan han tjene 40 Øre paa; og alt, hvad der ligger over 114, skal han ikke give mere for, medmindre det har en højere hollandsk Vægt end 118. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Lagerejerne vil staa sig fuldt saa godt ved den højtærede Landbrugsministers Aftale med dem som ved de Aftaler, der er truffne i tidligere Aar, og om det er Statskassen, der direkte kommer til at betale, eller Befolkningen, er i og for sig det samme. Naar Talen overhovedet er om at spare paa Lagerlejen, skulde Grunden til, at man vilde spare, være den, at den gav de paagældende Indehavere en større Fortjeneste paa deres Arbejde, end der med Rette kunde tilkomme dem.

Efter hvad der foreligger oplyst, er 68 pCt. af hele Rughøsten, saaledes som den er afleveret paa Statslagrene sidste Aar, blevet tørret paa kunstig Maade. Det er en meget stor Mængde Korn, der har vist sig at være af en saadan Beskaffenhed, at det ikke kunde opbevares uden kunstige Foranstaltninger. Jeg skal ikke rette nogen Bebrejdelse mod nogen. Det er almindelig Skik og Brug, at Kornet afleveres umiddelbart efter Tærskningen, og man er her i Landet i vid Udstrækning kommet ind paa ikke at behandle sit Brødkorn saa omhyggeligt som i gamle Dage, fordi den ganske overvejende Del deraf er bestemt til Dyrefoder og ikke til Menneskeføde. Men beklageligt for Statskassen er det, at det har været nødvendigt at tørre 68 pCt. af Rugen, og nok saa beklageligt vil det være, hvis man skal tørre den tilsvarende Mængde i det kommende Aar; hvor man har saa overordentlig vanskeligt ved at tilvejebringe Brændsel. Den højtærede Landbrugsminister regner at kunne nøjes med at tørre noget mindre, og det er ogsaa mit Haab; at det kan ske. Den højtærede Landbrugsminister regner, at Statskassens Tilskud vil blive 22,4 Mill. Kr. Efter den kalkulatoriske Beregning, han har foretaget, er dette Tal rigtigt, men jeg har allerede gjort opmærksom paa, at jeg tror, han maa regne med at skaffe sig 30 Mill. Kr.s Indtægt ad anden Vej end

den, han foreslaar; for jeg tror ikke, at han faar dette Beløb ad denne Vej, han er maaske slet ikke i Stand til at faa noget ad denne Vej. Men han har ogsaa tænkt sig Muligheden af at skaffe sig Indtægten paa anden Maade. Han har haft den højtærede Handelsminister hos de Herrer Redere til Konference. Den højtærede Handelsminister har anmodet Rederne om at være saa elskværdige at give ham en Skilling, men de har ikke været elskværdige, de har sagt til ham, at det maatte være en Misforstaaelse. De har oven i Købet — saa vidt jeg forstod de Bemærkninger, som den højtærede Landbrugsminister har fremsat for os — sagt, at efter deres Opfattelse var det en Forudsætning ved sidste Aars Aftale, at nu skulde de være fri. Jeg ved ikke, hvor Rederne har faaet det fra, jeg ved i hvert Fald, at Aftalen med Rederne oprindelig blev truffet af 3 Mænd, af hvilke jeg var den ene; og jeg har spurgt den ene af disse mine Medkontrahtenter, Direktør Heilbuth — den anden, Moesgaard-Kjeldsen, har jeg ikke kunnet træffe —, om han kunde erindre noget om, at vi skulde have givet Rederne noget Løfte om, at det nu skulde være sidste Gang, der blev krævet en Ydelse til Staten af dem. Jeg har faaet det Svar: Derom kan der slet ikke være Tale. Vi har selvfølgelig ikke kunnet love noget, vi har ikke givet dem noget som helst Tilsagn, det vilde i og for sig ogsaa være ganske værdiløst, om vi gav dem et Tilsagn, vi kunde ikke binde Rigsdagen og Staten. Jeg maa formode, at der heller ikke af andre er givet de Herrer noget som helst Tilsagn. Jeg erindrer ikke, at det overhovedet har været paa Tale, at naar Rederne kom af med det Beløb, som de skulde udrede derved, at de sejlede Majs og Foderkager hjem til lavere Pris, skulde de være fri. Jeg erindrer ikke, at noget saadant overhovedet har været diskuteret eller drøftet, og jeg tvivler meget om, at andre har givet et saadant Tilsagn. Om det er sagt af Handelsministeren, som førte de sidste Forhandlinger, eller af en anden, at forhaabentlig var det nu sidste Gang, Situationen var en saadan, at man skulde forhandle om den Art Nedsættelser, kan jeg naturligvis ikke vide, men Forudsætningen fra Redernes Side kan, efter hvad jeg kan skønne, aldeles ikke have været, at nu skulde de være fri, naar blot de ydede det, der her var Tale om. Rederne har nu sagt nej til Handelsministeren, da han kom og vilde have Penge. Det er i god Konsekvens med, hvad Rederne tidligere har sagt, med det Standpunkt, de tidligere har stillet sig paa: At